

Ønske, naar denne Billie og dette Ønske kan støtte sig til en i Medhold af Loven affagt Dom.

Med Hensyn til det Forslag, jeg har stillet under Nr. 2, kan jeg fatte mig meget kort, thi det følger af sig selv, at naar man først er kommen til Erkjendelse af, at det er en væsentlig Forandring i Straffen, hvorom her er Tale, og at en saadan ikke bør komme til Anvendelse undtagen med Hensyn til Forbrydere, der forsee sig, efterat Forandringen engang er bleven vedtagen, saa maa dette consequent føre til, at man ikke lader Loven faae tilbagevirkende Kraft paa Personer, der vel ikke allerede nu ere i Forbedringshuset, men som dog ville blive inddømte til Forbedringshuset for Forseelser, som de have begaaet, inden denne Lov kommer ud. Det har været en Regel, der saavidt mig bekjendt altid har været hævdet under Absolutismen, at man ikke gav Straffelove tilbagevirkende Kraft, forsaavidt der kunde være Tanke om, at de medførte nogen Skerpelse, og det skulde gjøre mig inderlig ondt, om den danske Rigsdag skulde tage Initiativet til at forlade denne Regel, som vistnok maa erkjendes for at være ikke blot billig, men ogsaa retfærdig.

C. Nimestad: Jeg skal tillade mig i Et og Alt at henholde mig til, hvad den ærebe foregaaende Taler fremhævede til Forsvar for sine Endringsforslag, thi ogsaa for mig stiller det sig aldeles klart, at man begaaer en Uretfærdighed ved at bibeholde den Bestemmelse, som Udkastets § 2 indeholder. Jeg behøver ikke i den Henseende at give nogen lang Udvikling, thi den foregaaende Talers var aldeles fyldestgjørende, men jeg skal blot tillade mig noget stærkere at fremhæve enkelte af hans Argumenter. Naar man saaledes siger, at det jo er den samme Straf, at den i begge Tilfælde er Forbedringshuusarbejde, og at det er en Regel, der altid har været fulgt, at de Forandringer i Straffemaaden, som Lovgivningen bestemmer, faae Anvendelse paa de allerede begaaede Forbrydelser, der paadømmes senere, saa skal jeg bemærke, at det her jo aabenbart er en forskjellig Straf, hvad enten man vil kalde den saaledes eller ikke. Ved Forbedringshuus-

straffen, saaledes som den efter de tidligere Regler udstodes, var Meningen jo at lægge Accenten; for det Første ganske vist paa Frihedens Berøvelse, men dernæst paa det tvungne Arbejde; det var dette, der afskiltte denne Art af Frihedsberøvelse fra andre. Saaledes som Forbedringshuusstraffen derimod udstaaes under Isolationssystemet, ligger Accenten paa noget ganske Andet; den ligger ikke paa det tvungne Arbejde, men paa Isolationen, ja, det er saa langt fra, at Accenten skulde ligge paa det Første, at det tværtimod endog under Isolationssystemet er en Straf for Overtrædelser i Anstalten at blive berøvet Arbejde. Jeg erindrer ikke nøie, om det ikke endog er saa i Regulativet for vor Anstalt, men jeg veed, at det f. Ex. i Belgien er Tilfældet, at Vedkommende ikke engang faaer Arbejde, før han selv begjærer det. Det er altsaa aabenbart en forskjellig Straf, og jeg vilde derfor, selv om det var Hensigten ligesom fremtidig at undergive de Vedkommende, der bleve dømte til Forbedringshuusarbejde, denne Straf paa samme Maadaal, til hvilket de ere dømte, være i megen Tvivl om, hvorvidt det kunde være tilstedeligt at anvende dette paa Forbrydelser, der vare begaaede før Lovens Emanation; men det forekommer mig, at al Tvivl maa spinde i det Dievlik, Loven selv, saaledes som Loven af 1857 gjorde, og saaledes som dette Udkast tilfigter, erkjender, at det er en væsentlig anden og strengere Strafart. Det kan ikke nytte at sige, saaledes som den ærebe Ordfører sagde, og som ogsaa tidligere er blevet sagt her, at det er en ægval Straf; om det er en ægval Straf eller ikke, skal jeg lade være usagt, og det er egentlig heller ikke det, der siges i Lovudkastet, der siges blot, at den ved fremtidige Domme skal betragtes som ægval, men selv om det er en Straf, der i Strenghed kan stilles i Klasse med den anden, saa er det jo ikke den samme Straf, det er en mildere Grad af en strengere Straffart, som derved bliver ægval med en mildere Straffart i en høiere Grad. Det forekommer mig altsaa klart, at man bør gaae ind paa Mindretallets Forslag, og den Omstændighed, at Loven af 30te November 1857 har en saadan Bestemmelse, kan jeg ikke tillægge nogen Vægt. Naturligviis maa jeg ogsaa, ligesom den ærebe foregaaende